

ΦΕΡΝΑΝΤΟ ΓΚΑΜΠΟΑ ΓΚΟΝΖΑΛΕΘ

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΚΡΥΠΤΗ

*Ξεχασμένο σε μία μυστική κρύπτη,
το επιπεδοσφαίριο
του Αβραάμ Κρέσκες...*

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΑΠΟ ΤΑ ΙΣΠΑΝΙΚΑ:

Μαρία ντα Πιεντάντε Φαρία Μανιάτογλου

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ

Τις πιο θερμές ευχαριστίες μου στους γονείς μου, Φερνάνδο και Κανδελάρια, που με στήριξαν στο οδοιπορικό μου διάσχισης της ερήμου. Στον Τέλβι Καστίγιο, το φως που με παρηγόρησε τόσα χρόνια και μ' έκανε να είμαι αυτός που είμαι. Στους Ντιέγκο Ρομάν, Σουζάνα Ρομάν, Σέρχιο Ματαρίν, Πατρίθια Ινσούα και Καταλίνα Ραμίρεθ, επειδή με ενέπνευσαν και με βοήθησαν, ο καθένας με τον τρόπο του, να υλοποιήσω τούτο το βιβλίο. Και, βεβαίως, στους Λόλα Γκουλίας και Φερνάνδο Ριβαρές, που κατέστησαν εφικτό αυτή η νουβέλα να δει το φως του ήλιου από τα ράφια των βιβλιοπωλείων.

Σε όλους, ένα μεγάλο ευχαριστώ από τα βάθη της καρδιάς μου.

Φερνάντο Γκαμπόα

Η ΚΑΤΑΙΓΙΔΑ

«**Κ**αλάρετε τη μαϊστρα!» βρυχήθηκε μια φωνή πάνω από το βουητό της θύελλας. «Ασφαλίστε τον ακάτιο!»

Δεν υπήρξε καμμιά απάντηση, κάμποσοι άνδρες όμως, αφηφώντας τα πελώρια κύματα που σάρωναν το κατάστρωμα, βάλθηκαν να σκαρφαλώνουν ριψοκίνδυνα στο ξάρτι, διατεθειμένοι να μαζέψουν το βελάγιο προτού οι άνω των εβδομήντα κόμβων άνεμοι που λυσσομανούσαν εκείνη την ώρα του προκαλέσουν ζημιές ή, ακόμη, χειρότερα τσακίσουν εντελώς το μοναδικό κατάρτι του σκάφους.

Ο αδελφός Χοάν Καλαμπόνα κοιτούσε τη σκηνή από το κάσαρο παρακούοντας τις διαταγές του καπετάνιου, εκτεθειμένος στα στοιχεία της φύσης και πασχίζοντας να μην παρασυρθεί από τα αλλεπάλληλα κύματα. Ωστόσο, ακόμη κι έτσι, καλύτερα εκεί στο κατάστρωμα παρά κάτω, υπομένοντας την ανυπόφορη μπόχα ούρων και εμετού του απόπατου.

Κοιτούσε έκπληκτος το πώς εκείνο που μέχρι λίγες ώρες πριν έμοιαζε ένα αγέρωχο πλεούμενο θαλασσοδερνόταν τώρα από ολόκληρα βουνά σκοτεινού νερού που το χτυπούσαν αλύπητα, τσακίζοντας παλαμάρια, μαδέρια και κόκαλα, και ρίχνοντας πάνω σε όσους βρίσκονταν στη γέφυρα ένα ψιλοβρόχι που ο άνεμος μετέτρεπε σε αιχμηρές βελόνες οι οποίες πλήγωνα τα γυμνά σημεία του δέρματός τους. Δύο βήματα πιο πέρα, μα που θα μπορούσαν να είναι και δύο λεύγες, ο καπετάνιος Βιλνέβ μισόκλεινε τα μάτια του πολεμώντας να διακρίνει, πέρα από τα τείχη νερού και αφρού, την παρουσία του υπόλοιπου στόλου, δείχνοντας στον πιλότο με το χέρι που του έμενε ελεύθερο ένα απροσδιόριστο σημείο και βροντοφωνάζοντάς του κάποιες οδηγίες τις οποίες εκείνος αποδεχόταν χωρίς να καταλαβαίνει τα μισά απ' όσα άκουγε. Στο μεταξύ, βρεγμένος μέχρι το κόκαλο και πιασμένος από το χειραγωγό με όλη του τη δύναμη, ο Χοάν Καλαμπόνα αναρωτιόταν τρομοκρατημένος μήπως ήταν άραγε θέλημα Θεού να τερματίσει εκεί το ταξίδι του.

Είχαν περάσει σχεδόν οκτώ εβδομάδες από τότε που, υπό την προστασία του νυχτερινού σκότους, είχαν σαλπάρει από τη Λα Ροσέλ. Δεκαοκτώ σκούνες μήκους εξήντα έως ενενήντα πόδια είχαν ξανοιχτεί στη θάλασσα με το πολύτιμο φορτίο τους, το οποίο παραγέμιζε τα αμπάρια σε σημείο να έχει αφαιρεθεί ακόμη και το έρμα, προκειμένου να μείνει περισσότερος ελεύθερος χώρος. Είκοσι δύο ημέρες χωρίς να πιάσουν λιμάνι είχαν χρειαστεί έως ότου φτάσουν στις Καλότυχες Νήσους¹, όπου σε μια από τις δυτικότερες, την επονομαζόμενη Νήσο Γκομέρα, είχαν ανεφοδιαστεί

I Οι Κανάριοι Νήσοι.

με πόσιμο νερό, φρούτα και λαχανικά. Είκοσι πέντε, είκοσι έξι ή είκοσι επτά –τί σημασία είχε– ήταν οι ημέρες που έκτοτε είχαν περάσει πλέοντας στη θάλασσα. Το νερό –τώρα πια γλυφό– δινόταν περιορισμένα εδώ και ημέρες: ένα μόνο κύπελλο κατά το σούρουπο. Τα λαχανικά επάρκεσαν για μια εβδομάδα, ενώ ακόμη και το ξεραμένο, γεμάτο σκουλήκια κρέας δεν αποτελούσε πλέον παρά μια νόστιμη ανάμνηση. Αν δεν τους καθοδηγούσε ο Θεός δείχνοντάς τους στεριά τις επόμενες ημέρες, σύντομα θα αποτελούσαν ένα πλήρωμα από φαντάσματα αρμενίζοντας με πλώρη προς τον άλλο κόσμο.

Όμως, αυτές ήταν έγνοιες που τον απασχολούσαν μερικές ώρες πριν.

«Αδελφέ Χοάν!»

Άνοιξε τα μάτια και βρέθηκε μπροστά στον λοστρόμο, που στέκοντας λίγα εκατοστά πιο πέρα και με το νερό να τρέχει ποτάμι από το πρόσωπό του, του φώναζε όσο μπορούσε πιο δυνατά.

«Πηγαίνετε κάτω!» ούρλιαξε πάλι, υψώνοντας τη φωνή του πάνω από τον βρυχηθμό του αέρα. «Είναι πολύ επικίνδυνο να βρίσκεστε εδώ!»

Ο καλόγερος περιορίστηκε να κουνήσει το κεφάλι του σε μια βουβή άρνηση, στην οποία ο ναύκληρος απάντησε σιγομουρμουρίζοντας μερικές βρισιές και, έπειτα από μια στιγμή ταλάντευσης, ανασηκώνοντας τους ώμους του έκανε επί τόπου στροφή, προκειμένου να αντιμετωπίσει και πάλι την καταιγίδα.

Ο Χοάν Καλαμπόνα αποφάσισε τότε να καθίσει στο σανίδωμα, και αφού πέρασε το ένα του μπράτσο από το ξύλο του χειραγωγού, κατάφερε να πλέξει και τα δύο του χέρια μπροστά στο στήθος, για να προσηυχηθεί. Δεν ήταν η σωστότερη στάση ούτε και το

καταλληλότερο μέρος, ήταν ωστόσο το δίχως άλλο η ενδεδειγμένη στιγμή για να το κάνει.

Πρόσεξε τότε ότι το βαρύτιμο δακτυλίδι του, που με τόσες θυσίες είχε εξασφαλίσει, χόρευε γύρω από το δάκτυλό του. Είχε αδυνατίσει τόσο πολύ που έπρεπε να δένει τη βράκα του με ένα κομμάτι σκοινί, βλέποντας κάθε ημέρα τη δική του ισχνότητα να αντικαθρεπτίζεται στη σκελετωμένη όψη των συνταξιδιωτών του. Ωστόσο, το να ανακαλύψει ότι μπορούσε να χάσει το σύμβολο που έδινε νόημα στην ύπαρξή του τον τρομοκράτησε περισσότερο και από την ίδια τη θύελλα. Άνοιξε προσεκτικά ένα μικρό δερμάτινο πουγκί που κρεμόταν από τον λαιμό του και έχωσε μέσα εκείνο που τον ταύτιζε με την ύστατη ελπίδα του Τάγματος και που, σε τελευταία ανάλυση, μέσω ενός από αυτά τα ανεξιχνίαστα μονοπάτια της Θείας Πρόνοιας, τον είχε οδηγήσει στο να βρίσκεται εκείνη τη νύχτα, αρχές Νοεμβρίου, να προσεύχεται για τη ζωή του μες στην καρδιά ενός τυφώνα.

Με σφραγισμένα βλέφαρα πάσχιζε να μην τον ρουφήξει η υγρή καταβόθρα που τον τύλιγε, και ενώ εκλιπαρούσε τον Θεό για την ψυχή του και για εκείνες των άμοιρων ανδρών που πάλευαν για τη ζωή τους μέσα σ' εκείνη την κόλαση, άκουσε –ή μάλλον ένιωσε στα σπλάχνα του– ένα τρομακτικό, φονικό τρίξιμο κάτω από τα πόδια του, και κατάλαβε ότι η γερή σκούνα που είχε σχεδιαστεί για να αντέξει τις χειρότερες καταιγίδες της Βόρειας Θάλασσας είχε συνθηκολογήσει και ότι, θανάσιμα λαβωμένη, δεν έμελλε να φτάσει ποτέ στον προορισμό της.

I

Είχα μόλις βγάλει το κεφάλι μου από το νερό, έχοντας ακόμη τον αναπνευστήρα στο στόμα, όταν άκουσα τον Τζακ που φώναζε, σκυμμένος πάνω από την πλώρη του κότερου και πιάνοντας με τα δυο του χέρια τον κάβο της άγκυρας.

«Οδυσσέα! Η άγκυρα πιάστηκε πάλι. Κατέβα κάτω μια στιγμή και ελευθέρωσε την».

«Πάλι; Με δουλεύεις!»

Απρόθυμα, με το δεξί μου χέρι φόρεσα ξανά τον αναπνευστήρα, ενώ με το αριστερό ενεργοποίησα τον αποσυμπιεστή αέρα του γιλέκου μου και σιγά-σιγά βυθίστηκα στα ζεστά νερά απ' όπου είχα μόλις αναδυθεί.

“Χέσ’ τα!” βλαστήμησα μέσα μου όσο καταδυόμουν. “Αυτό βέβαια δεν θα μου βγει σε καλό. Επί πέντε λεπτά κάνω μια καθώς πρέπει αποσυμπίεση, και τώρα πρέπει να κατέβω και να ανέβω ξανά ολοταχώς, εξ αιτίας αυτής της αναθεματισμένης άγκυρας.

Ποτέ στη ζωή μου δεν είδα καμμιά άλλη που να μπερδεύεται τόσο πολύ, κάθε ημέρα είναι το ίδιο. Θα το πω του Τζακ: ή η άγκυρα ή εγώ. Δεν υπάρχει σε τούτο το σκάφος χώρος και για τους δυο μας”.

Κοίταξα γύρω μου μέχρι που εντόπισα τον κάβο, μια τεντωμένη ασπριδερή γραμμή που ένωνε τη σκιά του *Martini's Law* με τον ύφαλο, εννιά μέτρα πιο κάτω. Έστριψα το σώμα μου προς τα κάτω και, αδημονώντας να τελειώσω όσο γινόταν πιο γρήγορα, προωθήθηκα με δύναμη μέχρι το σημείο όπου ψευτοδιέκρινα την άκρη του παλαμαριού.

Μια στιγμή αργότερα βρισκόμουν ήδη δίπλα στην άγκυρα, πάνω από ένα μαγευτικό κοράλλι που, ακόμη και υπό το αχνό φως του τροπικού απομεσήμερου που φιλτραριζόταν από εκατομμύρια λίτρα νερού, αποκάλυπτε όλο του το μεγαλείο· ολόκληρα οικοδομήματα από πολύποδες με απίθανα σχήματα και σε αστραφτερό κόκκινο, κίτρινο, λευκό και βυσσινί χρώμα. Πάνω, κάτω και ολόγυρα, μια πλειάδα από μικροσκοπικά ψάρια, με μια απόχρωση του μπλε ηλεκτρική μοναδική στη φύση, σχημάτιζε ένα αεικίνητο κοπάδι που κολυμπούσε γρήγορα και άτακτα χωρίς να πτοείται από άλλα εξίσου πολυάριθμα πολύ μεγαλύτερα ψάρια. Περίεργο, όπως όλα του είδους του, ένα τεράστιο μοναχικό μαρακούντα –που τριγυρνούσε στον ύφαλο σαν γελαδάρης σε ράντσο επιβλέποντας το πώς παχαίνουν τα γελάδια του– με παρατηρούσε λοξά, τάχα αδιάφορα.

Μια έκρηξη από φουσαλίδες –αποτέλεσμα μιας βρισιάς– ανέβηκε από το στόμα μου προς την επιφάνεια, όταν διαπίστωσα ότι ο ένας από τους τρεις βραχίονες της καταραμένης άγκυρας είχε ανεξήγητα διαπεράσει μέρος από την κοράλλινη μάζα.

Τράβηξα με δύναμη, μα εξ αιτίας του σύννεφου από φύκια και άμμο που σήκωσα δεν γινόταν να δω καθαρά γιατί στο καλό δεν μπορούσα να την απαγκιστρώσω.

Στάθηκα μια στιγμή για να ελέγξω τα αποθέματα αέρα που μου έμεναν, ύστερα από σαράντα πέντε λεπτά ξενάγησης των τουριστών και από τούτη τη νέα κατάδυση: κάπου εξήντα ατμόσφαιρες. Υπολόγισα ότι, σ' εκείνο το βάθος, έλειπαν περίπου τρία λεπτά προτού φτάσω στο όριο πίεσης της φιάλης μου, σημείο πέρα από το οποίο έπρεπε να αρχίσω να σκέπτομαι την επιστροφή στην επιφάνεια.

Τράβηξα ανυπόμονος το μαχαίρι από τη θήκη στο καλάμι του ποδιού μου, αποφασισμένος αν χρειαζόταν να αποδεκατίσω ολόκληρο τον ύφαλο. Προσπάθησα να το μπήξω στο σημείο του κοραλλιού που περιέβαλλε την άγκυρα, και ξαφνιάστηκα με τη σκληράδα του αλλά και, κοιτάζοντάς το από πιο κοντά, με το περίεργο σχήμα του. Έμοιαζε με κουλούρα, από την ελαχίστων εκατοστών κεντρική τρύπα της οποίας φαινόταν να έχει εισχωρήσει ο μεταλλικός βραχίονας. Ήταν κάτι που δεν είχα ξαναδει ποτέ μου, και λυπόμουν που θα έπρεπε να το καταστρέψω προκειμένου να ελευθερώσω εκείνη την καταραμένη άγκυρα που τόσο πολύ μισούσα. Όμως, δεν μου έμενε άλλη επιλογή, κι έτσι χτύπησα το κοράλλι ξανά και ξανά με όση δύναμη ήμουν ικανός να συγκεντρώσω κάτω από το νερό.

“Μα, τί διάβολο...;” αναρωτήθηκα σαστισμένος, καθώς το μαχαίρι στράβωσε.

Εκεί που νωρίτερα υπήρχε κοράλλι, τώρα είχε φανερωθεί ένα στρώμα από πρασινωπή σκληρή ουσία, δείχνοντάς μου πως αυτό που είχα χτυπήσει ήταν κοράλλι μονάχα στην επιφάνεια. Η άγκυρα είχε γαντζωθεί σ' έναν σκουριασμένο σιδερένιο κρίκο.

Μου πήρε λίγα δευτερόλεπτα να συνειδητοποιήσω τί έβλεπα. Πάντως, δεν μου έμεινε καμμιά αμφιβολία ότι βρισκόμουν μπροστά σε ένα αντικείμενο κατασκευασμένο από ανθρώπινο χέρι, το οποίο –αν έκρινα από το παχύ στρώμα κοραλλιού που το τύλιγε– βρισκόταν εκεί κάτω εδώ και πολύ καιρό. “Με λίγη τύχη”, σκέφτηκα, “μπορεί κάλλιστα να είναι κάτι πολύτιμο”. Και ξαφνικά συνειδητοποίησα ότι βρισκόμουν σε εννιά μέτρα βάθος, ότι το οξυγόνο μου κόντευε να σωθεί και ότι η άγκυρα συνέχιζε να είναι πεισματικά σφηνωμένη στον ύφαλο. Ήλεγξα πάλι το απόθεμα αέρα, κάνοντας μια γκριμάτσα όταν ανακάλυψα ότι η βελόνα του μανόμετρου έδειχνε τους κόκκινους αριθμούς. Έπρεπε να κάνω κάτι, και γρήγορα.

Αν ανέβαινα στην επιφάνεια χωρίς να έχω ελευθερώσει την άγκυρα, ο Τζακ θα με κατσάδιαζε και στη συνέχεια θα κατέβαινε ο ίδιος αυτοπροσώπως, ανακαλύπτοντας έτσι τον μυστηριώδη σιδερένιο κρίκο. Από την άλλη, έστω και αν με χίλιους κόπους κατάφερα να την ελευθερώσω, αυτό θα σήμαινε πως θα έπρεπε να γυρίσω άλλη ημέρα για να ερευνήσω το ζήτημα, γεγονός που θα με υποχρέωνε να εξηγήσω στο αφεντικό μου τί με απασχολούσε, προκειμένου να με φέρει με το σκάφος του.

Κοίταξα τον κρίκο, την άγκυρα, τον κάβο και τέλος το μαχαίρι που βαστούσα στο δεξί μου χέρι. Και ένα πονηρό χαμόγελο ξεγλίστρησε κάτω από τη μάσκα κατάδυσης.

«Λυπάμαι πολύ, Τζακ. Μα δεν είχα άλλη επιλογή. Κόντευα να μείνω από αέρα», εξήγησα ευρισκόμενος ήδη στο κατάστρωμα, με συγκαλυμμένη χαρά και κρατώντας το κομμένο άκρο του παλαμαριού στο ένα μου χέρι. «Μη σε νοιάζει όμως, αύριο κιόλας

ερχόμαστε μια στιγμή και εγώ ο ίδιος θα κατέβω να την πάρω, ξέρω πολύ καλά πού βρίσκεται».

«Το καλό που σου θέλω», αποκρίθηκε ο Τζακ, με τα χέρια στη μέση, πασχίζοντας να αποδεχτεί ότι η άγκυρά του των χιλίων δολαρίων δεν θα ήταν μαζί του πάνω στο σκάφος.

Την επομένη, μόλις ξημέρωσε, εγώ περίμενα ανυπόμονα στην κουβέρτα του κότερου, στον μόλο της Ουτίλα, αδιαφορώντας για την ψυχρή αύρα που φυσάει τα χαράματα σ' αυτό το καραϊβικό νησί της Βόρειας Ονδούρας. Κρυμμένη ανάμεσα στον εξοπλισμό, δίπλα στις φιάλες οξυγόνου, ήταν μια τσάντα με ένα σφυρί κι ένα σκαρπέλο, που είχα φέρει και είχα φροντίσει να σκεπάσω αμέσως με μια πετσέτα. Όταν έφτασε ο νυσταγμένος Τζακ, που δεν σταματούσε τα χασμουρητά, ανταλλάξαμε δυο γρυλλίσματα εν είδει χαιρετισμού και ξανοιχτήκαμε αμέσως στο πέλαγος.

Αφήνοντας κατά μέρος όλους τους κανόνες ασφαλούς κατάδυσης, βούτηξα μόνος μου σε αναζήτηση της άγκυρας, ενώ το αφεντικό μου προσπαθούσε να αναπληρώσει τον χαμένο ύπνο, επακόλουθο του μεθοκοπήματος της προηγούμενης νύχτας. Δεν δυσκολεύτηκα καθόλου να την εντοπίσω και, χωρίς χάσιμο χρόνου, βάλθηκα να χτυπώ τον ύφαλο με το σκαρπέλο, παλεύοντας να ανακαλύψω τί έκρυβε το κοράλλι κάτω από την τραχιά επιφάνειά του. Ο απαιτούμενος κόπος αποδείχτηκε αξιοσημείωτος, όταν όμως η άγκυρα ξεγαντζώθηκε άρχισε να γίνεται σαφές ότι ο κρίκος αποτελούσε μέρος ενός σφαιρικού αντικειμένου με διάμετρο είκοσι περίπου εκατοστών, που προεκτεινόταν και πλάταινε όσο βυθιζόταν στα κοράλλια που το περιέβαλλαν. Σιγά-σιγά άρχισε να παίρνει μορφή, μέχρι

που, έπειτα από ένα ξερό χτύπημα, το αντικείμενο ξεκόλλησε και φανερώθηκε εντελώς. Προς μεγάλη μου έκπληξη, το εν λόγω τεχνούργημα –ύψους τριάντα περίπου εκατοστών με κάτι λιγότερο φάρδος– είχε το σχήμα καμπάνας.

Με τρακ ανάλογο μ' εκείνο που σε ηλικία δώδεκα ετών έκλεψα ένα σοκολατάκι σ' ένα σουπερ μάρκετ, έχωσα το εύρημά μου σ' έναν δικτυωτό σάκο που είχε φέρει μέσα σε μια τσέπη και ανέβηκα με αυτό μέχρι το σκάφος, φουσκώνοντας κάπως το γιλέκο επίπλευσης για να αντισταθμίσω το επιπλέον βάρος και αφού βεβαιώθηκα ότι ο Τζακ δεν βρισκόταν πουθενά στο κατάστρωμα, έδεσα υποβρύχια τον σάκο στην ανεμόσκαλα της πρύμνης και καταδύθηκα ξανά. Τούτη τη φορά ναι, ασχολήθηκα με την άγκυρα, γαντζώνοντας την σε μια κουλούρα ανάκτησης η οποία, αφού τη φούσκωσα με αέρα, όρμησε αμέσως ολοταχώς προς την επιφάνεια, όπου και ξεπρόβαλε απότομα, σαν τεράστια κόκκινη μέδουσα.

Εγώ αναδύθηκα ένα λεπτό αργότερα δίπλα στην πλώρη του σκάφους, φωνάζοντας με όλη μου τη δύναμη μια και ήξερα για την κατάσταση ζάλης του αφεντικού μου.

«Έλα, Τζακ! Δωσ' μου ένα χεράκι! Άιντε, δική σου είναι η άγκυρα!»

«Μη φωνάζεις, σ' άκουσα», γρύλλισε μισοκλείνοντας τα κοκκινισμένα μάτια του, τη στιγμή που εμφανιζόταν στο χείλος του σκάφους.

Έσυρα την κουλούρα μέχρι την ανεμόσκαλα και βοήθησα τον Τζακ να την ανεβάσουμε μαζί με την άγκυρα, κάνοντας όμως τέτοιον σαματά που, λίγο οι φωνές μου και λίγο το μεθύσι του, δεν θα είχε δει τον

σάκο που κρεμόταν από το σκάφος του ακόμη κι αν περιείχε ολόκληρο πιάνο.

Μόλις ανέβηκα επάνω, άναψε τις μηχανές και έβγαλε πλώρη ολοταχώς για το λιμάνι, οπότε κι εγώ επωφελήθηκα για να πάρω τον μικρό μου θησαυρό και να τον κρύψω στο αποθηκάκι με τα εργαλεία.

Καθισμένος στην πλώρη, δεχόμουν στο πρόσωπο τον ζεστό αέρα με γεύση αλμύρας, τρισευτυχισμένος που είχα βάλει στο χέρι το εύρημά μου χωρίς να εγείρω υποψίες, ικανοποιημένος με το μακιαβελικό τέχνασμά μου· διότι εγώ ο ίδιος ήμουν ο εμπνευστής του μεγαλειώδους μεθυσιού της προηγούμενης βραδιάς, ξέροντας καλά σε τί κατάσταση θα έβρισκε η επόμενη ημέρα τον σωματώδη Καλιφορνέζο που με είχε προσλάβει οκτώ μήνες πριν.

Όσο πλησιάζαμε το νησί, άρχισαν να διαφαίνονται ανάμεσα στους κοκοφοίνικες οι σκουριασμένες στέγες των ξύλινων, βαμμένων με παστέλ χρώματα σπιτιών που τόσο πολύ μου άρεσαν. Πολλά από αυτά επιδεικνυαν την κόκκινη σημαία με τα λευκά κρόσσια που τα διαπίστευαν ως κέντρα κατάδυσης, μιας και αυτή η απασχόληση είχε μετατραπεί στην κύρια πηγή εισοδήματος εκείνου του μικρού νησιού φαράδων. Δέκα χρόνια πριν, όταν είχα πρωτοέρθει, στην Ουτίλα υπήρχαν όλο κι όλο δύο από αυτά τα μαγαζιά, πέρα από έναν δρόμο, ένα μπαρ, μια καφετέρια, μια υποτυπώδη ντίσκο, και ένα μόνο αυτοκίνητο που δεν είχε και πολλά μέρη να πάει. Τώρα όμως, αφού είχε διαδοθεί ευρέως πως ο μεγαλύτερος κοραλλιογενής ύφαλος του ημισφαιρίου περιέβαλλε το νησί, χιλιάδες δύτες από όλον τον κόσμο έρχονταν εδώ κάθε χρόνο για να βουτήξουν στα νερά του και, παρ' όλο που τούτο μου επέτρεπε να δουλεύω ως δάσκαλος κατάδυσης σε έναν

παραδείσιο θύλακα, κατά βάθος νοσταλγούσα την αλλοτινή ησυχία χαμένη προς όφελος μιας αμφιλεγόμενης ευημερίας.

Άρχισα να κατεβάζω τον εξοπλισμό μου με το που δέσαμε. Μόλις έμεινα μόνος μου στον μόλο, κατέβασα τον σάκο από την κρυφώνα του και, προσποιούμενος ανεμελιά, τον φορτώθηκα στον ώμο και κατευθύνθηκα προς το μπανγκαλόου όπου διέμενα. Όταν έφτασα εκεί, έβγαλα το εύρημά μου από τον σάκο και μπόρεσα να το παρατηρήσω για πρώτη φορά στο φως της ημέρας.

Τα ελάχιστα σημεία όπου φαινόταν το μέταλλο είχαν μια πρασινωπή απόχρωση, ενώ όλο το υπόλοιπο ήταν ένα επίστρωμα από ασπριδερό κοράλλι το οποίο, παρ' ότι παραμόρφωνε το περίγραμμα του αντικειμένου, δεν άφηγε αμφιβολία ότι επρόκειτο για κάποιου είδους καμπάνα. Εκείνη τη στιγμή, ο λόγος που είχε βρεθεί σφηνωμένη σε έναν κοραλλιογενή ύφαλο καταμεσής της Καραϊβικής μου φάνηκε ένα συνταρακτικό αίνιγμα.

Οκτώ μήνες ίσως να μη φαίνεται πολύς καιρός, μα εγώ δεν συνήθιζα να μένω τόσο πολύ σε μια δουλειά. Εδώ και αρκετά χρόνια τριγυρνούσα εδώ κι εκεί, τις περισσότερες φορές κάνοντας τον δάσκαλο κατάδυσης, χωρίς ωστόσο να περιφρονήσω οτιδήποτε άλλο σε περίπτωση ανάγκης. Σε μια ηλικία που οι περισσότεροι έχουν κιόλας σπίτι, αμάξι, γυναίκα και δυο πιτσιρίκια, εγώ ακόμη δεν είχα νοικοκυρευτεί. Είχα από πολύ νέος αποκτήσει το σαράκι των ταξιδιών, κι έκτοτε είχε σταθεί αδύνατον να φανταστώ μια ζωή διαφορετική από αυτήν που είχα εκείνη τη στιγμή. Δεν θα αρνηθώ ότι καμμιά φορά με ταλάνιζαν οι

αμφιβολίες, και αναρωτιόμουν σοβαρά αν υπήρχε κάποιο νόημα σ' αυτό που έκανα· τότε όμως πήγαινα μέχρι την ακροθαλασσιά, από την οποία ποτέ δεν απομακρυνόμουν πολύ, και εισέπνεα βαθιά τη θαλασσινή μυρωδιά, ακούγοντας τον παφλασμό των κυμάτων και ατενίζοντας τα κιτρινωπά φύλλα των κοκοφοινίκων που αντανακλούσαν το φως του ήλιου των τροπικών. Η σκηνή επαναλαμβανόταν σε διαφορετικά μέρη –Καραϊβική, Ερυθρά Θάλασσα, Ζανζιβάρη ή Ταϊλάνδη– πάντα όμως έφτανα στο ίδιο συμπέρασμα: δεν θα άλλαζα τούτη τη γεμάτη ομορφιά και συγκινήσεις ζωή ούτε για όλα τα σπίτια με κήπο και σκύλο του κόσμου.

Η Ουτίλα είχε κιόλας αρχίσει να μου φαίνεται υπερβολικά στενάχωρη, και ήδη εδώ και ημέρες στριφογυρίζα στο μυαλό μου το ενδεχόμενο μιας αλλαγής περιβάλλοντος· εξάλλου η φουλ σεζόν για τις καταδύσεις κόντευε να τελειώσει, και άρα δεν θα ζημίωνα και πολύ τον Τζακ αν τον άφηνα χωρίς τον έναν από τους δασκάλους του. Άλλωστε, το κλίμα στο κέντρο καταδύσεων βάραινε ημέρα με την ημέρα, φαντάζομαι εξ αιτίας της μειωμένης πελατείας. Έτσι λοιπόν δεν στάθηκε και πολύ δύσκολο να αποφασίσω να κάνω ολιγοήμερες διακοπές στη γενέτειρά μου, τη Βαρκελώνη· θα επισκεπτόμουν τους φίλους, την οικογένεια και επ' ευκαιρίας θα ερευνούσα και λίγο σχετικά με την παράξενη ανακάλυψή μου.

Βόλεψα τα ελάχιστα υπάρχοντά μου σε ένα σακίδιο, τυλίγοντας προσεκτικά τη βαριά καμπάνα, ξέροντας καλά ότι θα αναγκαζόμουν να πληρώσω στην αεροπορική εταιρεία το επιπλέον βάρος και ότι, αν με γράπωναν στο τελωνείο με ένα αρχαιολογικό κειμήλιο, θα περνούσα μάλλον μακρά περίοδο απολαμβάνοντας

την “περιβόητη” φιλοξενία των ονδουριανών φυλακών. Όμως, ακόμη και υποπίπτοντας σ’ αυτόν τον κίνδυνο, η απόφασή μου ήταν ακλόνητη.

Αυτό που δεν μπορούσα να φανταστώ εκείνη τη στιγμή, όσο έκρυβα το εύρημά μου ανάμεσα στον εξοπλισμό κατάδυσης, ήταν όλες οι περιπέτειες και οι κίνδυνοι στους οποίους έμελλε να με οδηγήσει τούτη η απόφαση.